

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

M. SS. Gerardi. n. 31.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

vti pro ingenti sua benignitate per vulnera Christi Filij, dignissimaque merita, 1595.
 detilli donibus muneribusq; amplissimis quibus eam ornauit vti fruique ad im-
 mortalem nominis sui gloriam, regni totius felicitatem, animæque & cor-
 poris solatium sempiternum. Miserrimæ verò huic omnibusque lachrymis de-
 plorandæ Patriæ meæ eam opto veritatis lucem, quâ depulsis ignorantia te-
 nebris discat in omnibus & super omnia laudare vt oportet Deum, & æternum
 bonum quâ necesse est viâ quærere. Et quoniam video à me postulati nē pro-
 lixus sim; hanc animam meam in manus Dei mei & Creatoris tradō, enixè
 rogans vt eam virtute sua seruet & roboret, detque in hoc postremo certami-
 ne fidelem perseuerare. De corpore quid futurum sit nulla me sollicitat cura.
 At quoniam mors hac de causa tolerata pro qua ego morior, non potest non
 esse felicissima atq; optatissima, Deum totius consolationis precor sit mihi pur-
 gatio plena peccatorum, cæteris vero solatio & incremento fidei atque con-
 stantia. Morior enim quia Sacerdos Catholicus, in Societatem nominis Iesu
 ab ineunte ætate cooptatus, neque alia res vlla tribus his annis quibus victus
 iacui aduersum me allata est. Hæc itaque mors, quantumuis tunc ignobilis vi-
 deatur & ignominiosa, nemini rectè sentienti dubium esse potest quin supra
 modum in sublimitate æternæ gloriæ pondus operatura sit in nobis, non
 contemplantibus nobis quæ videntur sed quæ non videntur:

XXXVII. Ea oratio, magnis animis magnoque ardore prolata, multam
 in audiente plebe mouit commiserationem, vti suos etiam fallaces verbi mini-
 stros identidem interpellantes compescuerit. Quorum importunitati vt ob-
 uiaret *Southwell* elata voce protestatus est, "Quidquid isti homines (digito
 notans Ministros) quidquid, inquam, isti dicant faciant ue, viam & moriar Ca-
 tholicus: Vos qui Catholici hic statis estote mihi in isto testes, & pro me ora-
 te.) Tum se colligens, & ad vicinum comparatis exitum, latinè tota mentis
 corporisq; cōtentione hæc orabat, "Sancta Maria Mater Dei, & omnes San-
 cti intercedite pro me; & cum signasset se cruce; *In manus tuas Domine com-
 mendo spiritum meum, redemisti me Domine, Deus veritatis, Deus meus &
 omnia: Deus propitius esto mihi peccatori, & quasi pignus futuræ lætitiæ acce-
 pisset, Me expectant Iusti: cor mundum crea in me Deus &c. Mihi adherere
 Deo bonum est, ponere in Domino Deo spem meam.* Demum agitatis equis, &
 curru moto de loco; denuò se armans Christi signo, & in eius manus spiritum
 commendans, sat dju pependit viuis, pectus manu tundens, & cum non posset
 ore plura, familiare Catholicis figuram crucis manu imprimens Christi se militè
 professus est; donèc licetor, qui restem non vt oportuit adaptarat, pedibus at-
 tractam è viuis sustulit; nam cum iuxta Iudicis sententiam vellent quidam spi-
 rantem adhuc excindi, prohibuit id populus, & qui aderat præses supplicij
 Magistratus. Ille animam quam virginum Martyrumque gloriæ auidam à pri-
 ma ætate enutrierat, reddidit Creatori, sempiternis honoribus cumulandam;
 Cuius gloriæ in occisi etiam vultu resédere signa; etenim neque pallor mortis,
 neque restis iniuriola compressio oris figuram sædauctat: Cor etiam ex cruenti

1595. Carnificis manu repente exiliens, neque se flammis facile permittens exuri, quasi cum Psalmista clamantem expressit. *Cor meum, & caro mea exultauerunt in Deum uiuum.* Ijs denique mortuum deslere pietas fuit qui uiuentem dum tollerent existimauere obloquium se præstare Deo. Baro de Montioye admirans innocētis constantiam, Anima mea sit, inquit, cum huius hominis anima, cohibuitque secundo tertioque conantes præcidere uiuenti funem. Neque minor in plebe admiratio. Nemo post mortem calumniosus, nemo, ut assolet, seu uoce, seu facto fuit iniurius. Consecta carnificinà corpus dissectum in partes quatuor & caput nullo acclamante ostentatum in pertica, finem posuit tragædiæ. At mansit in animis Catholicorum uiuens memoria uiri in omni genere perfecti. Nam & ingenio, & iudicio, & usu rerum præditus erat non vulgari, quæ habitus corporis decorus honestabat, tum gratia commendabat elocutionis, illustrabat perficiebatque ingens animi ardor faciendi patiendique pro Christo, & in exequendis quæ arripuerat rectæ uitæ institutis mira constantia. Hæc subiicient oculis protestatio quædam, & pauca quæ supersunt fragmenta, quæ quo tempore scripta sint cum non reperiam, seruient non incommode demonstrando vltimis quàm apte prima conuenient, quemadmodum & à primis, continuata fere serie actionum, postrema dependent. Ita igitur primum de suo uiuendi moriendique in Societate instituto decreuerat.

M. SS. G.
rardi.

Indicia con
stantis ani
mi.

XXXII. Ego *Robertus Southwellus*, coram omnipotente Deo & curia vniuersa Cælesti profiteor, affirmo, & firmissime credò (certissimis signis ab ineunte ætate, & toto præteritæ uitæ cursu persuasus, reque in Domino maturè & accuratissimè perpenſa) absolutè melius mihi esse uiuere & mori in Societate *Iesu*, quàm in alio quouis ordine Religioso: longè autem melius quàm in sæculo, quacunque demum conditione uiuendum esset. Et nunc cum sim, uti spero, ab omni sinistro animi motu liber, accensus etiam desiderio salutis æternæ, vltimique finis mei consequendi, profiteor me decretum istud firmum & stabile habiturum in omni uita, cupioque ut hoc meum scriptum offeratur omnipotenti Deo in die Iudicij extremo, tanquam huius decreti ratum testimonium: si verò contingeret ut illuso ab hoste humani generis, obliuioque propositi alia mihi mens aut cogitatio quocunque tempore ingereretur, volo ut ea mens aut cogitatio omnino nulla censeatur, nullarumque sit virium, quoniam nunc cum quieto pacatoque sim animo, mei perfectè compos, atque, uti confido in Dei gratia, sine vllò graui peccato aut peruerso motu & futuris periculis quod in me est prouidens, detestor, abhorreo, abrenuntio, abiuro, & execror, & omni quo possum modo refuto, atque reijcio talem mentem aut cogitationem; & ad finem vsque uitæ inclusiue ex intimis visceribus totaque anima desiderio ut maneat ea mens detestata, abiurata, execrata, atque reiecta. Quamuis etiam omnes Patres & Fratres imo & omnes Superiores desererent Societatem (quod confido nunquam futurum) & præter me nemo maneret, manerem solus, in eaque solus morerer: Et si Angelus de cælo descendens nuntiaret non esse manendum, si vel vnum tantum Superiorem

scripsit

da

perioiem